

prof. dr hab. Piotr Zakrzewski
Instytut Matematyki
Uniwersytetu Warszawskiego
ul. Banacha 2
02-097 Warszawa

Warszawa, 10.05.2024 r.

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym dr Joanny Jureczko

1. Przedstawienie podstawowych danych o habilitantce.

Pani dr Joanna Jureczko uzyskała stopień doktora nauk matematycznych w 2007 roku na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, na podstawie rozprawy „Wokół metody Bolzano-Weierstrassa”, napisanej pod kierunkiem Mariana Turzańskiego.

W latach 2004–2012 dr Jureczko pracowała w Wyższej Szkole Bankowej w Poznaniu (na Wydziale Zamiejscowym w Chorzowie), a w latach 2008–2017 – na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Szkoły Nauk Ścisłych Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Od 2017 roku jest adiunktem badawczo-dydaktycznym w Katedrze Telekomunikacji i Teleinformatyki Wydziału Informatyki i Telekomunikacji Politechniki Wrocławskiej.

Zgodnie z załączoną listą publikacji pani dr Jureczko jest autorką lub współautorką 23 prac z zakresu teorii mnogości i topologii (w tym jednej monografii), 15 publikacji z dydaktyki matematyki, 3 prac z zastosowań matematyki oraz jednego podręcznika akademickiego, napisanego wspólnie z M. Turzańskim. Spośród tej listy baza danych Mathematical Reviews (MR; dostęp 7 maja 2024 r.) uwzględnia 12 publikacji, opublikowanych w Open Mathematics (3), Georgian Mathematical Journal (2) oraz po jednej w Topology and its Applications, Bulletin of the Iranian Mathematical Society, Acta Universitatis Carolinae (Mathematica et Physica), Bulletin des Sciences Mathématiques, Results in Mathematics, Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis i Mathematica Slovaca. Prace te wg MR były cytowane 11 razy, a wszystkie cytowania pochodzą z 5 prac ich autorki.

2. Ocena osiągnięcia naukowego.

Głównym przedmiotem recenzji jest osiągnięcie naukowe w postaci monografii „On nonmeasurable sets and unions”, wydanej przez Akademicką Oficynę Wydawniczą EXIT, Warszawa 2023, zawierającej wyniki z pięciu artykułów opublikowanych [C1]–[C5] (stosuję tu numerację zgodną z autorefereatem habilitantki), w tym dwóch współautorskich (z R. Frankiewiczem i B. Węglorzem [C1] oraz R. Frankiewiczem [C2]) oraz z czterech prac nieopublikowanych [N1]–[N4].

Głównym obiektem badań, których dotyczy monografia, jest pojęcie rozkładu Kuratowskiego, blisko związane z wprowadzonym i używanym przez Fremlina pojęciem własności $AF_{<\omega}$. Własność $AF_{<\omega}$ przysługuje trójce $(X, \Sigma, \mathcal{I})$, gdzie X jest niepustym zbiorem, Σ – σ -ciałem podzbiorów zbioru X , a $\mathcal{I}$ – σ -ideałem w $\mathcal{P}(X)$ generowanym przez $\mathcal{I} \cap \Sigma$, jeśli ilekroć suma punktowo skończonej rodziny $\mathcal{E} \subseteq \mathcal{I}$ należy do $\Sigma \setminus \mathcal{I}$, to suma pewnej podrodziny rodziny $\mathcal{E}$ jest zbiorem spoza σ -ciała Σ (por. D. H. Fremlin, *Measure-additive coverings and measurable selectors*, Diss. Math. CCLX, (1987); pozycja [29] w bibliografii dołączonej do monografii). Pojęcie rozkładu Kuratowskiego zbioru X autorka stosuje do takiej rodziny $\mathcal{E} \subseteq \mathcal{I}$, która dodatkowo składa się ze zbiorów parami rozłącznych oraz jest świadkiem na negację własności $AF_{<\omega}$: suma każdej podrodziny rodziny $\mathcal{E}$ należy do σ -ciała Σ , a suma całej rodziny jest zbiorem spoza $\mathcal{I}$. Najważniejsze przypadki szczególne, które zapoczątkowały badanie rozkładów Kuratowskiego, są związane ze zbiorami z własnością Baire’a i zbiorami mierzalnymi w sensie Lebesgue’a. W pracy z 1935 roku Kuratowski pokazał, że przy założeniu hipotezy continuum (CH), jeśli $\mathcal{E}$ jest podziałem odcinka $[0, 1]$ na $\aleph_1$ zbiorów I kategorii Baire’a, to suma pewnej podrodziny rodziny $\mathcal{E}$ nie ma własności Baire’a. W latach 70., niezależnie, Solovay i Bukovský wyeliminowali z tego rezultatu zarówno CH jak i ograniczenie mocy podziału, a także udowodnili analogiczny wynik dla miary Lebesgue’a. Badania rozkładów Kuratowskiego, zwłaszcza w kontekście miary i kategorii, a także ogólniejszej własności $AF_{<\omega}$, były prowadzone przez wielu matematyków, w tym - żeby wspomnieć tylko autorów najbardziej znanych wyników - Kunena, Frankiewicza, Fremlina, Brzuchowskiego, Cichonia, Grzegorka i Rylla-Nardzewskiego. W monografii autorka podejmuje próbę kontynuacji tych badań, szukając dla opisanych pojęć nowych kontekstów, związków tych pojęć z innymi problemami, a także starając się wzmocnić znane wyniki.

Monografię rozpoczyna wstęp obejmujący pierwsze dwa rozdziały, a także do pewnego stopnia rozdział trzeci. Przytoczone są w nim liczne definicje i twierdzenia, pochodzące z cytowanej literatury. W bardzo wielu sformułowaniach są jednak błędy. Niektóre sprowadzają się do pominięcia pewnych fragmentów formułowanych definicji i twierdzeń i robią wrażenie potknięć redakcyjnych lub literówek (np. błędne sformułowania twierdzeń 1.21(ii), 1.25, 1.27 i 1.35 oraz definicji metryki na str. 29 i miary doskonałej na str. 37), inne jednak wydają się wykraczać poza tę kategorię. W szczególności:

- stwierdzenie „Shelah proved the existence of a nonmeasurable set assuming ZF + DC” (drugi akapit na str. 5) jest nieprawdziwe,
- definicja filtra maksymalnego na zbiorze R (str. 13) jest błędna,
- definicje drzewa Lavera i porządku $\leq_n$ (str. 16) są błędne,
- w twierdzeniach 1.36 i 1.37 (str. 30) pomieszane zostały pojęcia przestrzeni Baire’a oraz własności Baire’a,
- pojęcie ciągu fuzyjnego i lemat o fuzji (str. 33) są błędnie sformułowane,
- pojęcie gęstości zbioru w punkcie i twierdzenie o punktach gęstości (str. 35) są błędnie sformułowane,

- sformułowanie twierdzenia 1.52 (str. 38) bez dodania wyjaśnienia, co rozumiemy tutaj przez „a Lebesgue measure” jest niezrozumiałe,
- twierdzenie 2.2 (str. 43) jest w tym sformułowaniu fałszywe.

Główna część monografii jest podzielona na trzy części. Zawartość składających się na nie kolejnych trzynastu rozdziałów została streszczona w autoreferacie habilitantki. Poniższe uwagi dotyczą tych spośród nich - co najmniej po jednym z każdej części - którym się dokładniej przyjrzałem.

Rozdział 4 z części II dotyczy rozkładów Kuratowskiego w sytuacji, gdy Σ jest σ -ciałem s podzbiorów przestrzeni $X = 2^{\mathbb{N}}$ mierzalnych w sensie Marczewskiego, a $\mathcal{I}$ - σ -ideałem zbiorów s_0 . W rozważanym równolegle drugim wariantcie Σ jest σ -ciałem l podzbiorów przestrzeni $X = \mathbb{N}^{\mathbb{N}}$ mierzalnych w sensie Lavera, a $\mathcal{I}$ - σ -ideałem zbiorów l_0 . Wyniki pochodzą ze wspólnej z R. Frankiewiczem i B. Węglorzem pracy [C1]. Główne lematy, 4.1 i 4.2, są fałszywe, ponieważ współczynnik $cov(\mathcal{I})$, wyrażający minimalną moc rodziny zbiorów z $\mathcal{I}$, których sumą jest cały zbiór X , mogą być niesprzecznie mniejsze od continuum (zob. B. Velickovic, *ccc posets of perfect sets*, *Compositio Mathematica* 79(3), 1991 oraz M. Goldstern, M. Repický, S. Shelah, O. Spinas, *On tree ideals*, *Proc. Amer. Math. Soc.* 123, 1995). Stawia to główny wynik tego rozdziału (wniosek 4.1) pod znakiem zapytania, ponieważ wbrew poprzedzającemu go zdaniu nie wynika on bezpośrednio z twierdzenia 4.1 (w którym tezy lematów 4.1 i 4.2 zostały przeniesione do założeń) lecz właśnie w istotny sposób z tych dwóch fałszywych lematów.

Rozdział 5 z części II dotyczy rozkładów Kuratowskiego w sytuacji, gdy Σ jest σ -ciałem CR podzbiorów całkowicie ramseyowskich przestrzeni $X = [\mathbb{N}]^{\aleph_0}$ (czyli zbiorów z własnością Baire’a w topologii Ellentucka), a $\mathcal{I}$ - σ -ideałem zbiorów nigdzie ramseyowskich NR (czyli zbiorów I kategorii Baire’a w tej topologii). Wyniki również pochodzą z pracy [C1] i sytuacja jest podobna do tej z rozdziału 4. Główny lemat (5.1) jest fałszywy, ponieważ niesprzecznie współczynnik $cov(NR)$ może być mniejszy od continuum (zob. np. P. Corazza, *Ramsey sets, the Ramsey ideal, and other classes over R* , *J. Symb. Logic* 57(4), 1992). Główny wynik tego rozdziału (wniosek 5.1) nie został poprawnie uzasadniony, ponieważ w jego dowodzie korzysta się z fałszywego lematu 5.1 (w twierdzeniu 5.1 wzmocniona wersja jego tezy została przeniesiona do założeń). Wniosek 5.1 jest jednak prawdziwy, co pokazał Fremlin (zob. Theorem 7Ja w cytowanej monografii jego autorstwa), ale nie zostało to odnotowane w recenzowanej monografii.

Rozdział 11 z części III poświęcony jest próbie uogólnienia twierdzenia Louveau i Simpsona stwierdzającego, że dla każdej funkcji f ze zbioru $[\mathbb{N}]^{\aleph_0}$ w dowolną przestrzeń metryczną Y , z mierzalności funkcji f względem σ -ciała podzbiorów z własnością Baire’a w przestrzeni $[\mathbb{N}]^{\aleph_0}$ z topologią Ellentucka wynika istnienie nieskończonego zbioru $T \subseteq \mathbb{N}$, dla którego obraz $f([T]^{\aleph_0})$ jest podprzestrzenią ośrodkową przestrzeni Y . Uogólnienie, sformułowane jako twierdzenie 11.2, polegać ma na rozszerzeniu tezy twierdzenia Louveau i Simpsona na funkcje określone na podprzestrzeniach $A \notin CR$ przestrzeni

$[\mathbb{N}]^{\aleph_0}$. Pochodzi ono z pracy [C1], podobnie jak omówione wcześniej wyniki z rozdziałów 4 i 5. Zaprezentowany dowód nie wydaje mi się poprawny. W szczególności nie znajduję w nim ani uzasadnienia istnienia rodziny $\mathcal{C}$ o żądanych własnościach, ani argumentu na nieprzeliczalność rodziny $\mathcal{B}_T$ (ta rodzina, jeśli dobrze interpretuję jej ułomną pod względem formalnym definicję, może nawet być pusta, jeśli zbiór A ma puste wnętrze w sensie topologii Ellentucka). Ponadto w kluczowym momencie używa się wniosku 5.1 (czyli wspomnianego wyżej twierdzenia Fremlina), którego założenia wymagają jednak, by zbiór A był otwarty i gęsty, czego o zbiorze A w twierdzeniu 11.2 nie zakładamy. Z tego samego powodu prawdziwość twierdzenia 11.3(b) (punkt (a) jest powtórzeniem twierdzenia 11.2) również stoi pod znakiem zapytania.

Celem rozdziału 12 z części III, zawierającego wyniki ze wspólnej z R. Frankiewiczem pracy [C2], jest powiązanie tezy znanego twierdzenia Gitika i Shelaha z nieistnieniem rozkładu Kuratowskiego odcinka $[0,1]$ na zbiory miary Lebesgue'a zero i tym samym pokazanie nowego, prostszego dowodu tego twierdzenia. Twierdzenie Gitika-Shelaha orzeka w szczególności, że jeśli $\mathcal{I}$ jest κ -zupełnym ideałem na nieprzeliczalnej liczbie kardynalnej κ , zawierającym wszystkie singletony, to algebra ilorazowa $\mathcal{P}(\kappa)/\mathcal{I}$ nie jest izomorficzna z algebrą miary Lebesgue'a. Zaprezentowane podejście do dowodu tego głębokiego i trudnego rezultatu wydaje mi się całkowicie chybione. Z zaprzeczenia jego tezy, w sposób ułomny pod względem formalnym (zob. sformułowanie Lematu 12.1 i dowód twierdzenia 12.1) wyprowadzane jest istnienie podziału odcinka $[0,1]$ na zbiory miary zero o tej własności, że suma dowolnej jego podrodziny mocy mniejszej niż κ też jest miary zero. Kończąca to rozumowanie konkluzja, że znaczy to, że podział ten jest rozkładem Kuratowskiego (str. 103), jest całkowicie nieuzasadniona. Z istnienia takiego podziału wynika jedynie, że $\kappa \leq 2^{\aleph_0}$. To jednak w ogóle nie wymagało dowodu: gdyby algebra $\mathcal{P}(\kappa)/\mathcal{I}$ była izomorficzna z algebrą miary Lebesgue'a, to ideał $\mathcal{I}$ byłby w szczególności ideałem bezatomowej σ -addytywnej miary probabilistycznej, określonej na $\mathcal{P}(\kappa)$ i zerującej się na singletonach, i wtedy nierówność $\kappa \leq 2^{\aleph_0}$ jest znanym wynikiem pochodzącym od Ulama.

W rozdziale 13 z części III, zawierającym wyniki z nieopublikowanej pracy [N2], badane są możliwości przeniesienia konkluzji twierdzenia Lavera (blisko związanego z twierdzeniem Halperna-Läuchliego) na inne podobne sytuacje. Twierdzenie to orzeka w szczególności, że z każdego ciągu f_n , $n = 0, 1, \dots$, funkcji ciągłych z kostki Hilberta $[0, 1]^{\mathbb{N}}$ w $[0, 1]$ można wybrać podciąg f_{n_k} , $k = 0, 1, \dots$, jednostajnie zbieżny na pewnej kostce postaci $P_0 \times P_1 \times \dots$, gdzie dla każdego $i \in \mathbb{N}$, P_i jest niepustym podzbiorem doskonałym odcinka $[0, 1]$.

Twierdzenie 13.4, będące jednym z dwóch głównych wyników tego rozdziału, stwierdza w szczególności, że z każdego ciągu f_n , $n = 0, 1, \dots$, funkcji CR-mierzalnych z przestrzeni $[\mathbb{N}]^{\aleph_0}$ z topologią Ellentucka τ_{El} (czyli funkcji mierzalnych względem σ -ciała zbiorów z własnością Baire'a w tej topologii) o wartościach w $[0, 1]$ można wybrać podciąg f_{n_k} , $k = 0, 1, \dots$, jednostajnie zbieżny na pewnym zbiorze bazowym postaci $[a, A]$. Twierdzenie to jest fałszywe. Żeby się o tym przekonać, ustalmy ciąg funkcji $g_n : [\mathbb{N}]^{\aleph_0} \rightarrow [0, 1]$,

$n = 0, 1, \dots$, ciągłych w sensie topologii zbieżności punktowej τ_p na $[\mathbb{N}]^{\aleph_0}$ (czyli topologii podprzestrzeni złożonej z nieskończonych podzbiorów zbioru $\mathbb{N}$ w zbiorze Cantora wszystkich podzbiorów zbioru $\mathbb{N}$, w której ta podprzestrzeń jest homeomorficzna z przestrzenią Baire’a $\mathbb{N}^{\mathbb{N}}$), zbieżny punktowo i monotonicznie do zera, który nie jest zbieżny jednostajnie na żadnej domkniętej w τ_p kopii przestrzeni Baire’a (z monotoniczności wynika, że również dowolny jego podciąg ma tę własność). Istnienie takiego ciągu gwarantuje Theorem 2.1 z pracy R. Pola i P. Zakrzewskiego *On two consequences of CH established by Sierpiński*, niedawno opublikowanej on-line w Archive for Mathematical Logic (zob. <https://rdcu.be/dHf7f>). Zauważmy, że funkcja identycznościowa $id : ([\mathbb{N}]^{\aleph_0}, \tau_{El}) \rightarrow ([\mathbb{N}]^{\aleph_0}, \tau_p)$ jest ciągła. Ponadto każdy zbiór postaci $[a, A]$ z kanonicznej bazy topologii Ellentucka jest domkniętą w τ_p kopią przestrzeni Baire’a, więc żaden podciąg ciągu $(g_n)_n$ nie jest zbieżny jednostajnie na $[a, A]$. Oznacza to, że ciąg $f_n = g_n \circ id : ([\mathbb{N}]^{\aleph_0}, \tau_{El}) \rightarrow [0, 1]$, $n = 0, 1, \dots$, funkcji ciągłych w topologii Ellentucka, przeczy tezie twierdzenia 13.4.

Rozdział 16 z części IV zawiera wyniki z pracy [C5], opublikowanej w dobrym czasopiśmie Bulletin des Sciences Mathématiques. Są one poświęcone miarom doskonałym (których jedna z równoważnych definicji, ograniczona do miar probabilistycznych, jest następująca. Miara $\mu : \mathcal{A} \rightarrow [0, 1]$, określona na σ -ciele $\mathcal{A}$ podzbiorów zbioru X jest doskonała, jeśli dla każdej $\mathcal{A}$ -mierzalnej funkcji $f : X \rightarrow \mathbb{R}$ istnieje zbiór borelowski $E \subseteq f(X)$ taki, że $\mu(f^{-1}(E)) = 1$).

Zacznę od uwagi, która, choć ma marginalny charakter, pokazuje jednak, że zjawisko błędnych sformułowań znanych definicji i twierdzeń nie ogranicza się tylko do wstępnych rozdziałów monografii. Rozdział rozpoczyna przypomnienie ważnego twierdzenia Kuratowskiego i Rylla-Nardzewskiego w sformułowaniu z monografii Kuratowskiego i Mostowskiego „*Set theory with an introduction to descriptive set theory*”, zacytowanego jednak z poważnym błędem (por. Theorem 1 na str. 458). W monografii Kuratowskiego i Mostowskiego symbol 2^Y oznacza rodzinę wszystkich domkniętych niepustych podzbiorów danej przestrzeni polskiej Y – twierdzenie Kuratowskiego i Rylla-Nardzewskiego dotyczy właśnie odwzorowań, których wartościami są takie zbiory. Natomiast w recenzowanej monografii w miejscu 2^Y występuje $\mathcal{P}(Y)$, czyli rodzina wszystkich podzbiorów zbioru Y .

Głównym rezultatem tego rozdziału jest twierdzenie 16.5, mające wzmocnić znany wcześniej wynik, stwierdzający, że jeśli μ jest miarą doskonałą na zbiorze X , to nie istnieje dla tej miary rozkład Kuratowskiego zbioru X mocy mniejszej od pierwszej liczby mierzalnej. Innymi słowy, jeśli $\{A_i : i \in I\}$ jest podziałem zbioru X na kawałki miary zewnętrznej μ zero oraz nie istnieje zerująca się na singletonach (σ -addytywna) miara dwuwartościowa określona na $\mathcal{P}(X)$, to dla pewnego zbioru $J \subseteq I$, zbiór $\bigcup_{i \in J} A_i$ jest niemierzalny (zob. np. G. Koumoullis, *On perfect measures*, Theorem 2.5). Wzmocnienie w twierdzeniu 16.5 polega na pominięciu założenia dotyczącego mocy rozkładu oraz rozpatrywaniu rodzin punktowo skończonych zamiast podziałów. Przy założeniu, że liczba mierzalna nie istnieje, twierdzenie to jest znane, również w wersji dla rodzin punktowo skończonych (zob. Proposition 4F w cytowanej monografii Fremlina). Jeśli natomiast liczby mierzalne istnieją, to jest ono

falszywe – kontrprzykładem jest zerująca się na singletonach σ -addytywna miara dwuwartościowa określona na $\mathcal{P}(X)$ dla pewnego zbioru X , którego moc jest liczbą mierzalną (taka miara jest doskonała) i podział zbioru X na singletony.

Ponieważ w (zawierającym istotne luki) dowodzie twierdzenia 16.5 korzysta się z dodatkowego założenia o bezatomowości miary μ (punkt (4) konstrukcji), można by przypuszczać, że założenie to nie zostało dodane przez przeoczenie. Jednakże twierdzenie 16.5 nawet przy tym założeniu (i założeniu istnienia liczby mierzalnej) jest fałszywe. Żeby się o tym przekonać, załóżmy, że dla pewnego zbioru S , którego moc jest liczbą mierzalną, ν jest zerującą się na singletonach σ -addytywną miarą dwuwartościową określoną na $\mathcal{P}(S)$, a λ – miarą Lebesgue’a na σ -ciele $\mathcal{B}$ borelowskich podzbiorów odcinka $[0, 1]$. Niech $X = S \times [0, 1]$, $\mathcal{A} = \mathcal{P}(S) \otimes \mathcal{B}$ i niech $\mu : \mathcal{A} \rightarrow [0, 1]$ będzie produktem miar ν i λ . Wówczas miara μ jest doskonała jako produkt probabilistycznych miar doskonałych (zob. Sazonov, *On perfect measures*, pozycja [81] w bibliografii recenzowanej monografii) i nietrudno sprawdzić, że jest to miara bezatomowa. Podział $\{\{s\} \times [0, 1] : s \in S\}$ jest jednak rozkładem Kuratowskiego zbioru X .

Z twierdzenia 16.5 wyprowadzone są wnioski (twierdzenia 16.6 i 16.7), dotyczące istnienia selektorów mierzalnych odwzorowania F , którego wartościami są domknięte niepuste podzbiory przestrzeni metrycznej. Wzmocnienia znanych rezultatów mają polegać na pominięciu założenia na temat mocy zbioru wartości odwzorowania F . Ich dowody nie są jednak poprawne, ponieważ odwołują się do tego właśnie przypadku twierdzenia 16.5, w którym jest ono fałszywe. Ponadto twierdzenie 16.7 jest znane (zob. Theorem 10Ed w cytowanej monografii Fremlina), co nie zostało odnotowane w recenzowanej monografii.

3. Konkluzja.

Nie jest zadaniem recenzenta wskazanie wszystkich błędów recenzowanej monografii, zwłaszcza w sytuacji, gdy analiza poprawności rozumowań jest utrudniona z powodu ich znacznych ułomności od strony formalnej. Powyższe uwagi krytyczne wystarczająco, moim zdaniem, uzasadniają następującą konkluzję, która zarazem zwalnia z konieczności oceny pozostałej działalności naukowej habilitantki, opisanej szczegółowo w autoreferacie. Konkluzję tę formułuję z przykrością, ale w sposób zdecydowany: w moim przekonaniu przedstawiona przez panią dr Joannę Jureczko monografia nie odpowiada wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, ponieważ nie stanowi „znacznego wkładu w rozwój określonej dyscypliny” i tym samym nie może być podstawą do nadania pani Jureczko stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych, dyscyplinie matematyka.